

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci žalobce: **plk. Ing. Ladislav K.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Stanislavou Bednářovou, advokátkou v Praze 1, Těšnov 1163/5, proti žalovanému: **ČR – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16, o zaplacení částky **6,425.000,- Kč s přísl.**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13.4.2016, č.j. 10C 93/2014-224,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky 675.000,- Kč s 8,05% úroky z prodlení ročně z této částky od 7.3.2014 do zaplacení mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 675.000,- Kč s 8,05% úroky z prodlení ročně z této částky od 7.3.2014 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku; jinak se rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky 5,625.000,- Kč s příslušenstvím z této částky potvrzuje.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 32.450,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Stanislavy Bednářové, advokátky.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 125.000,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 125.000,- Kč od 7.3.2014 do zaplacení a z částky 75.000,- Kč od 7.3.2014 do 21.8.2014 (výrok I.), ohledně částky 6,300.000,- Kč s příslušenstvím z této částky žalobu zamítl (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 35.150,50 Kč (výrok III.).

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce (původně) domáhal zaplacení částky 6,500.000,- Kč s příslušenstvím (po částečném zpětvzetí žaloby) jakožto náhrady imateriální újmy za nezákonné trestní stíhání (za dopad na rodinný život požadoval 3,000.000,- Kč, za ztrátu životní role opory a ochránce rodiny požadoval 1,000.000,- Kč, za nemožnost zajištění přiměřené životní úrovně rodiny požadoval 1,000.000,- Kč a za zhoršení zdravotního stavu rodinných příslušníků požadoval 1,500.000,- Kč). Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby s tím, že žalobce byl zproštěn obžaloby, protože nebyl shledán úmysl žalobce ke spáchání skutku, který mu byl kladen za vinu, nikoliv z důvodu, že se daný skutek nestal nebo že ho nespáchal žalobce. Žalovaný již zaplatil žalobci 75.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, což považuje za přiměřené zadostiučinění.

Žalobce vzal žalobu částečně zpět ohledně částky 75.000,- Kč, neboť žalovaný tuto částku uhradil dne 21.8.2014 (a v tomto rozsahu bylo řízení usnesením soudu I. stupně ze dne 9.3.2015, č.j. 10C 93/2014-175 částečně zastaveno).

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že usneseními Policie ČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 10.8.2007, ČTS: OKFK-54/7-2007 (doručeno žalobci 13.8.2007), ze dne 8.4.2008, č.j.: OKFK-120/TČ-2008-28 a ze dne 16.5.2008, č.j. OKFK-131/TČ-2008-28 bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného z trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona (následně překvalifikováno na trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona) a trestných činů porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona. Žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27.3.2013, č.j. 45T 6/2009-8716 zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu (právní moc 19.6.2013).

Usnesení o zahájení trestního stíhání je tak nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 25Cdo 1487/2001 Sb.). Žalovaný tak odpovídá žalobci za nemajetkovou újmu z titulu vydání nezákonného rozhodnutí podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb.

Žalobce byl trestně stíhán od 10.8.2007 do 19.10.2007 pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 a § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání 2 -8 let. Dne 19.10.2007 byla trestná činnost překvalifikována na trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 trestního zákona, za který hrozil trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců až 5 let. Žalobce byl obžaloby zproštěn při prvním rozhodování soudu I. stupně rozsudkem ze dne 27.3.2013, č.j. 45T 6/2009-8716, který nabyl právní moci dne 19.6.2013. Tyto důvody, jakož i to, že žalobce byl stíhán na svobodě, by podle soudu I. stupně svědčily pro závěr, že

konstatování vydání nezákonného rozhodnutí je dostačující formou zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Délka trestního řízení, které trvalo od 13.8.2007 do 19.6.2013, tj. 5 let a 10 měsíců, byla přiměřená, věc byla poměrně složitá po skutkové i právní stránce (bylo prováděno obsáhlé dokazování a orgány činné v trestním řízení se musely vypořádat s obsáhlými vnitřními předpisy Ministerstva obrany). Po dobu trestního stíhání byl žalobce vystaven stresu a nejistotě, jak a kdy jeho trestní stíhání skončí. Věc byla značně medializována i veřejnoprávní televizí a rozhlasem a bulvarizována. Tyto skutečnosti (ale) svědčí pro přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích. Soud I. stupně uvedl, že nemohl přehlédnout, že žalobce po zproštění obžaloby odmítl nabídku novináře, že o celé věci napíše a publikuje příběh v celostátním periodiku, a to s odůvodněním, že nestojí o omluvu mezi inzeráty. Podle soudu I. stupně by právě omluva, ať již od státu nebo od médií měla být pro poškozené tou největší satisfakcí za morální újmu, kterou odčinit penězi zpravidla není možné. S ohledem na uvedené odmítnutí žalobce „již soud peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu z důvodu medializace jeho trestního stíhání nezvyšoval“. Žalobce byl stíhán pro skutek při výkonu své profese vojáka z povolání (kdy se dílčích útoků skutečně dopustil, neboť podepsal operace, ve kterých potvrdil, že tyto operace byly prověřeny ve smyslu zákonných ustanovení, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti nebylo, jak vyplývá ze zprošťujícího rozsudku). Samotný fakt trestního stíhání je (ale) zátěží pro každého obviněného (obžalovaného). Trestní stíhání zasáhlo žalobce zejména v jeho profesním a rodinném životě. Žalobce byl kvůli trestnímu stíhání dočasně zproštěn výkonu služby a bylo mu vypláceno pouze 50% platu bez nároku na odměny. Svědci se shodli, že žalobce měl vysoké ambice s vyhlídkou kariérního postupu (v době zahájení trestního stíhání byl žalobce pověřen zastupováním ředitele Sekce rozvoje druhů sil Generálního štábu Armády České republiky). Po zahájení trestního stíhání se žalobce stal depresivní, v armádě se od něho téměř všichni odvrátili a došlo k narušení rodinných vztahů. Žalobce neměl dostatek finančních prostředků na zabezpečení rodiny, a proto prodal část svého majetku (zahradní chatu a garáž). Ačkoliv nebyla bezpečně prokázána přímá souvislost mezi rozpadem manželství žalobce a jeho trestním stíháním ani jeho nejmenováním generálem, lze důvodně usuzovat, že trestní stíhání bylo jistě jednou z více různých příčin těchto skutečností. Nebyla prokázána příčinná souvislost mezi xxx onemocněním syna žalobce R. K. a trestním stíháním žalobce. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že konstatování nezákonnosti trestního stíhání není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci a je na místě přiznat zadostiučinění v penězích. Částka, které se žalobce domáhá, se však vymyká rozhodovací praxi českých soudů v obdobných případech a nemá ani jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Žalobce byl sice zasažen ve svém profesním životě, nicméně se již v dubnu 2014 vrátil na své původní místo a rozdíl v příjmu, který pobíral po dobu trestního stíhání a který by jinak pobíral, mu již byl doplacen. Trestní stíhání znamenalo konec profesního života či kariérního růstu žalobce v armádě, ale jeho pozastavení. Soud proto dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním je částka 200.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný již zaplatil žalobci 75.000,- Kč, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci 125.000,- Kč včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení (žalobce svůj nárok na úhradu nemajetkové újmy uplatil u žalovaného 6.9.2013, šestiměsíční lhůta uplynula dne 6.3.2014, v prodlení tak byl žalovaný od 7.3.2014). Ve zbývajícím rozsahu byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Povinnost k náhradě nákladů řízení uložil žalovanému podle výsledku řízení (§ 142 odst. 3 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání. Namítal, že z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, které následky v osobní sféře způsobené nezákonným rozhodnutím a jaké okolnosti jejich vzniku soud považoval za hodné finančního odškodnění

a které nikoliv, jak hodnotil intenzitu utrpěné újmy v jednotlivých sférách života, ani to, jak k přiznané částce dospěl. Závěr soudu I. stupně o neexistenci závažné nemajetkové újmy z důvodu předvídatelnosti mírného trestu uloženého v trestním řízení bezúhonné osobě, která byla stíhána na svobodě, se musí jevit jako absurdní. Zvýšený význam předmětu řízení byl umocňován tím, že byl stíhán za skutky, kterých se měl dopustit jako voják z povolání. Význam řízení, s nímž stála a padala jeho čest a budoucnost, byl pro něho obrovský a jeho důsledky v profesní sféře zničující. Připomněl, že neuplatňoval nárok na odškodnění nepřiměřené délky řízení, jak v některých pasážích odůvodnění rozsudku naznačuje soud I. stupně. Délka řízení byla jen jednou z okolností, která zvyšovala intenzitu utrpěné újmy způsobené nezákonným trestním stíháním. Odmítnutí návrhu redaktora (Jana Gazdíka) vysvětlil soudu tím, že nemá důvěru v média a o omluvu mezi inzeráty nestojí. Tato nedůvěra v média je plně opodstatněná zejména v souvislosti s publikovanými články o namítaném trestním stíhání. V době zahájení trestního stíhání bylo žalobci 48 let a dosáhl nejvyšší důstojnické hodnosti a služebně byl zařazen na místě s předepsanou generálskou hodností. Po ukončení trestního stíhání byl až od 1.4.2014 služebně zařazen na místo odpovídající jeho původnímu zařazení, v té době mu bylo 55 let. Doba trvání služebního poměru byla stanovena do 31.12.2017. 7 let profesního života ve věku, kdy má docházet k zúročení předchozí průpravy, vzdělání a dovedností není pouhým „pozastavením“ v kariéře. Nejmenování generálem není základem žaloby, ale je reálnou skutečností. Objektem opovržení po dobu trestního stíhání nebyl jen sám, ale i celá jeho rodina. Následky způsobené v osobnostní sféře byly závažné a do jisté míry neodčinitelné. Zadostiučinění přiznané rozsudkem soudu I. stupně nepovažuje za přiměřené. Nesouhlasil ani s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení, když správně měly být náklady řízení přiznány za 10 úkonů právní služby (nikoliv za 8 úkonů a za 1 úkon v poloviční výši). Navrhl, aby byl napadený rozsudek v zamítavém výroku II. změněn tak, že žalobě bude vyhověno a žalobci bude přiznána správná výše náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání uvedl, že soudem přiznaná částka peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu je plně dostačující a odpovídá zjištěným skutečnostem. Navrhl, aby byl napadený rozsudek potvrzen.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích napadený rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 věta první, § 212a odst. 1, 3, 5 o.s.ř.).

Předmětem odvolacího řízení z podnětu podaného odvolání je rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. o věci samé a v závislém výroku III. o náhradě nákladů řízení.

Soud I. stupně provedl obsáhlé dokazování, z něhož učinil správná skutková zjištění, avšak zjištěný skutkový stav věci neposoudil zcela správně po právní stránce.

Žalobce se domáhá náhrady imateriální újmy za nezákonné trestní stíhání podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“).

Základ žalobního nároku žalobce na náhradu imateriální újmy za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání je dán, neboť jde o objektivní odpovědnost žalovaného

státu (§ 2 zákona) a vznik nároku vychází z toho, že osoba, která byla zproštěna obžaloby, má zásadně právo na náhradu újmy způsobené jí nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání. Zproštění obžaloby má stejné důsledky jako zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst.1 zákona. V řízení nevyvstaly žádné poznatky o tom (a žalovaný to ani netvrdí), že by si žalobce zavinil trestní stíhání sám (§ 12 odst.1 písm.a/ zákona).

Mezi účastníky není sporu o tom, že v důsledku zproštění obžaloby žalobce došlo k nezákonnému trestnímu stíhání, že žalobci vznikla imateriální újma v důsledku nezákonného trestního stíhání, a odvolací soud souhlasí s tím, že pouhé konstatování porušení práva zjevně není v projednávané věci dostatečnou formou zadostiučinění a že je třeba poskytnout zadostiučinění v peněžité formě (§ 31a zákona).

Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (§ 31a odst. 2 zákona).

Soud I. stupně správně vycházel z toho, že v projednávané věci jde o jeden nárok na náhradu imateriální újmy z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, při kterém se dílčí zásahy do jednotlivých sfér poškozené osoby (jak je vyčlenil žalobce v žalobě) posuzují z hlediska celkového jedolitého nároku na odškodnění imateriální újmy z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání.

Nejvyšší soud již ve svém rozsudku ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011 uvedl, že v případě § 31a odst. 2 zákona jde o normu s relativně neurčitou hypotézou vyžadující, aby soud (případně již i příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení § 31a zákona hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29.6.2011, sp.zn. 30Cdo 1684/2010). Kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) povaha trestní věci; pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou intenzitou poškozená osoba konkrétní trestní stíhání (řízení) proti ní vedené negativně vnímá; 2) délka trestního stíhání (řízení); toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeným trestním stíháním (řízením) trval; 3) následky způsobené v trestním řízení v osobnostní sféře poškozené osoby. Vedle toho je třeba při stanovení výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud I. stupně v projednávané věci v konečném důsledku správně dovodil, že žalobci by se mělo dostat finanční satisfakce, když pouhé konstatování porušení práva není dostatečným zadostiučiněním. Soud I. stupně však nestanovil finanční zadostiučinění s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu v projednávané věci v přiměřené výši a kritéria, která mají vliv na rozsah způsobené újmy, a jejich naplnění neposoudil zcela správně.

Odvolací soud v této souvislosti poukazuje na to, že trestní stíhání (vždy pro každého člověka) obecně představuje výrazný negativní zásah do všech sfér života. V daném případě

byla intenzita zásahu do života žalobce zvláště závažná, jak v oblasti soukromého života, tak rodinného i pracovního a společenského. Život žalobce byl nezákonným trestním stíháním ovlivněn po 5 let a 10 měsíců, což představuje nezanedbatelnou část života. Žalobce byl před tím jinak bezúhonnou osobou s významným postavením vojáka z povolání v hierarchii Armády ČR v nejvyšší důstojnického hodnosti s výhledem dalšího hodnostního a kariérního postupu. Žalobce byl původně obviněn z trestného činu podvodu, za což mu hrozil vysoký trest (5-12 let) a posléze po překvalifikaci na trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku pak trest až do 5 let. Je zřejmé, že po celou dobu trestního stíhání žil žalobce v hluboké existenční nejistotě (své i rodiny) jak z hlediska přítomnosti tak zejména budoucnosti. Jeho osobní, rodinný, pracovní a společenský život byl vážně narušen. Případ byl opakovaně výrazně zmiňován v médiích s celostátní působností (včetně jména žalobce) i bulvarizován.

Nezákonné trestní stíhání zasáhlo žalobce ve zralém věku na vrcholu pracovních schopností a s výhledem možného dalšího hodnostního a kariérního postupu. Nezákonné trestní stíhání přetřelo možný služební růst žalobce a uvrhlo ho do existenčních potíží a existenční nejistoty. Návrat na původní pozici po 7 letech nijak neumenšuje poškození žalobce v kariérním růstu, ba naopak takovou skutečnost jen potvrzuje.

Žalobce byl přímo spojován s kriminální činností, která hrubě poškozovala dobré jméno a hodnověrnost Generálního štábu Armády ČR. O to víc byla dotčena čest a dobrá pověst žalobce jako vojáka z povolání, který byl do té doby pozitivně hodnocen a požíval v armádě respekt po osobní i po profesní stránce (jak vyplynulo z řady svědeckých výpovědí).

Je zřejmé, že žalobce byl v souvislosti s nezákonným trestním stíháním a jeho medializací také jako vysoký důstojník armády ČR poškozen po společenské stránce.

Nezákonné trestní stíhání zasáhlo i rodinný život žalobce, zejména rodinné vztahy, kdy se žalobce uzavřel do sebe a (i širší) rodina byla konfrontována s vedeným trestním stíháním žalobce, jeho širokou medializací a odsudky okolí, čehož byl žalobce nedílnou ústřední součástí. Naproti tomu nebyla prokázána souvislost mezi xxx onemocněním syna žalobce a žalobcovým nezákonným trestním stíháním jak správně uvedl soud I. stupně.

Na formu a výši odškodnění imateriální újmy z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání nemá žádný vliv okolnost, že žalobce po zproštění obžaloby odmítl nabídku novináře, že celý příběh žalobce publikuje v tisku. Taková nabídka nemá nic společného s odpovědností státu za újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání a ani s příslušnou organizační složkou státu, která je ve věci odškodnění žalobce povinna jednat za stát. V tomto směru jsou tak úvahy soudu I. stupně nevýznamné.

Stejně tak je nevýznamné, věnoval-li se soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku otázce přiměřenosti délky řízení. Délka řízení má v případě odškodnění imateriální újmy z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání význam (toliko) z hlediska délky trvání zásahu do osobnostních složek života poškozené osoby.

Odvolací soud na základě uvedených skutečností s ohledem na specifické okolnosti dospěl v tomto konkrétním případě k závěru, že imateriální újma za nezákonné trestní stíhání,

kteřé po téměř 6 let významně negativně zasáhlo do všech sfér života žalobce, je výrazně rozsáhlejší, než jak byla stanovena soudem I. stupně. S přihlédnutím k uvedeným kritériím je na místě rozsah imateriální újmy žalobce odškodnit jako přiměřené zadostiučinění částkou 875.000,- Kč. Protože žalovaný již žalobci z tohoto titulu uhradil jistinu 75.000,- Kč a soud I. stupně žalobci přiznal pravomocně zadostiučinění dalších 125.000,- Kč (s příslušenstvím), zbývá k zaplacení částka 675.000,- Kč (se zákonným úroky z prodlení z této částky od 7.3.2014 do zaplacení).

Odvolací soud proto z těchto důvodů změnil podle § 220 odst. 1 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku II. tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci (ještě) částku 675.000,- Kč s vyčísleným příslušenstvím, jinak v tomto výroku rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil podle § 219 o.s.ř., když další požadavky žalobce na odškodnění imateriální újmy jsou nepřiměřené a neodpovídají ani přes vysokou míru zásahu do různých sfér života žalobce judikatuře Nejvyššího soudu i Evropského soudu pro lidská práva.

Vzhledem k částečné změně rozsudku soudu I. stupně rozhodoval odvolací soud nově o náhradě nákladů řízení (§ 224 odst. 2 o.s.ř.).

Žalobci, který měl v řízení částečný úspěch, avšak rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 142 odst. 3 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř.).

Náklady řízení žalobce před soudem I. stupně sestávají z odměny jeho právní zástupkyně za sedm úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání ve věci z 16.12.2014, podání ve věci z 22.9.2015, účasti na jednáních dne 26.10.2015, 26.1.2016, 4.4.2016) po 3.100,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4, § 11 odst.1 písm.a/,d/,g/ vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „vyhláška“), jednoho úkonu právní služby (účast při vyhlášení rozsudku 13.4.2016) po 1.550,-Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4, § 11 odst.2 písm.f/ vyhlášky) a osmi paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 25.650,-Kč. Náklady odvolacího řízení žalobce sestávají ze dvou úkonů právní služby (odvolání a účast u jednání 12.10.2016) po 3.100,-Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4, § 11 odst.1 písm.g/,k/ vyhlášky) a dvou paušálních náhrad hotových výdajů (§ 13 odst.3 vyhlášky), tj. 6.800,-Kč. Celkem tak činí náklady žalobce 32.450,-Kč.

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání je oprávněně posoudit dovolací soud.

V Praze dne 12. října 2016

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Mgr. Tereza Nová